

oma silmaga näinud! Kohhe selsama õhtul, kui ku olli tõusnud, tõttasin abbikasaga seltsis rahha augule; meie neffisime ja weddasime ühtepuhko ööd ja päwad kaks nädalad, ja sest et meil wantrid egga kārro ei olnud, teggi weddo meile suurt tuska. Tõrkumata truuses aitas kallis Ermelina mul koorimat kanda, kunni meie aega möda kõik kallist warra ühte sallapaila kokko saime koggund, mis selle tarbeks otsego lodud olli.

„Wahhe aeal piddas miño issa iggapääw oma abbimeestega nõu, kudda kuniingale otsa teha. Nende kolledad nõupiddamised peate allamal kuulda fama. Mässikäp ja Kriimsilm läkkitasid kassowijaid iggale pole, kes neile inna eest sõamehhi piddid tingima. Mässikäp lubbas ossa palga rahha ette maksta, kui rahwast rutto ulgakeste kokko tulles. Miño kaddund issa ulkus tüf aega melitawa kirjadega maad möda ümber, arwas warranduse weel maa al paigal ollema. Si põlgand ta waewa egga wässimust, waid tõrkis järko möda Allotaggose, Wirro, Järwa, Läne, ja Harjo ma läbbi, läks talwel ülle merre Gio maale ja Kurresare, kus rohkest palgalisi leidis, sest et seal rahwast paksemalt kui leiba kaswab. Suuwel iõttas ta Gma-jõe kaldale nõumeeste jure taggasi; ja õskas mõnda kantsakat tükki juttustada, murrest, irmust ning waewast, mis temale juhtund; isseärranis olli tema üksford Sirtso soo peal kanges pussis olnud, kus küt-

tid ja jahhi-koerad tedda tagga kihhotanud, et waewaga ello ning kassoka nende käest peastis. Rõemoga näitis tema abbimeestele kirjalehti, kuhho kärerahha tõutuse läbbi tingitud palgaliste nimed üles olli pandud. Mässikäppa südda olli selle sõnumi ülle rõemus. Kokko arwates leiti et kakssteistkümmes sada Läne issanda wapraid, tuggewa terawaw kiiundega suggolasi kokko piddi tulles; nisamoti seisid kõik kassi, kārro ning määrä sugguwõssa Mässikäppa poolt. Kaup olli iggaühhega nõnda leppitud, et werand aasta palk kärerahhaks ette piddi maksetama; palgalised tõutasid omalt kohalt effimese kutsmise peale kokko tulla. Täno Juma-lale, et jõudsin nende nõupiddamised tühjaks teha! — Kui asjad üllemal rägitud kombel korralist said seatud, tõttas miño issa sallamahti ülle wälja oma warra watama. Jubba minnes teggid kurwad mõteted ja murred tema meele nukraks; agga midda enam ta krapis, siblis ning otfis, sedda wähhemine leidis tema endist naudi. Mõnda olli kõik nähtud waew korraga tuulde läinud; kanges ingeahhas-tuuses kippus ta meelt eitma.

„Agga kõige oole, tarkuse ja murrega ei jõudnud ta ärrawidud warra enam kätte sada. Meelepahhanduse ning äbbi pärrast poos mo õnneto issa ennast ülesse; se kolle mällestus pinab ööd ja päwad miño inge! — Seddawisi saatsin, kuniingale kasso püdes, nende kurjad nõud tuulde ja lõppetasin